

גינת נוי

פרשת ויקהל-פקודי- ויקהל ה-ו

מאת הרב המקובל רבי ג'ינו ג'אן זצ"ל מיוצאי לוב

תלמידו המובהק של הגה"ק רבי יוסף ג'יעאן זצוק"ל

ראש בית הדין בסרת-לוב

תשפ"ג, גליון מס' קיג טל: 03-5740046 מייל: y.b.daskal@gmail.com כל הזכויות שמורות ©

[ה]

ששת ימים תעשה מלאכה וגו' (לה, ב)

ע"י תפלותנו ותקוננו שאנחנו עושים כל השבוע בתפלות ובברכות, לא עולים ניצוצות הקדושה, אלא הכל נתקן ונשאר עד השבת. עם כניסת השבת, אנחנו מעלים את כל ניצוצות הקדושה, וע"י מעשינו ותפלותנו, וזכות השבת, עולים כל העולמות מדרגה אל מדרגה עד האצילות. על זה אמר תעשה בצירה, ולא תעשה בקמץ, המלאכה תיעשה מאליה, אנחנו רק מתקנים הניצוצות, אבל עליה רק בשבת בכניסת השבת מתחילים לעלות, ובתפלתנו אנחנו יכולים לעזור ולתקן ולהעלות ניצוצי הקדושה מלמטה למעלה עד מקומם. כמו שכתוב בערבית ליל שבת - לך דודי ומזמור שיר ליום השבת ובערבית ולמחרת בשחרית ובמנחה, כמו שמוכן ליודעי ח"ן. לזה אמר, שבת שבתון, שבת קודש, ליל שבת, יום שבת שחרית מנחה של שבת מול שלש סעודות, כנגד אברהם יצחק ויעקב, ובמנחה של שבת מעלה גדולה מאוד, שהיא עת רצון מתגלה מצווה של ועתיקא קדישא, על זה אנחנו אומרים במנחה "ואני תפילתי לך ה' עת רצון אלקים ברוב חסדך ענני באמת ישעך".

[ו]

ויעש חמשים קרסי זהב ויחבר את היריעת אחת אל אחת בקרסים ויהי המשכן אחד: (לו יג)

הפסוק אומר "ויעש חמשים קרסי זהב ויחבר את היריעת אחת אל אחת בקרסים ויהי המשכן אחד", המילים "ויהי המשכן אחד" מיותר, פשיטא הוא, אלא רמז גדול רמז לנו בזה, שכל הכסף והזהב שאתם הבאתם לי, אינו שוה לי, כי לי הכסף ולי הזהב, וכל העולם של הקב"ה מלא כל הארץ כבודו, והמקרא מלמד, שכל מה שהביאו נחשב אותו דבר, כלומר לסוג אחד, שכל הזהב שבמשכן, והיריעות שאינם מזהב, הכל כדבר אחד ללא שינוי, אלא הרמז הוא, שאנחנו נהיה מאוחדים, ובאחדות ובלב אחד, ונשמור על המצוה היקרה, שהיא אחת מהמצוות שהקב"ה יחד שמו עליה, ואמר "ואהבת לרעך כמוך אני ה'", כמו שמצינו שאחד בא לבית שמאי ובקש ללמוד תורה על רגל אחת ולא קבלו, והלך אצל הלל הזקן וקבלו, ולמד אותו, ואמר לו כל התורה תלויה במצוה הגדולה הזו – "ואהבת לרעך כמוך", אם תקיים את המצוה הזו (כהלכתה) כתיקונה, כמו שקיימת התורה כולה.

ובזה הפסוק רמז לנו הקב"ה, שתהיו יחד בלי הבדלים, ותהיו באחדות מלאה. וכשתהיו באחדות כמו יריעות המשכן, אז "ויהי המשכן אחד", וכשיהיה המשכן אחד, אני אשכן שכינתי בתוכם. וראיה בזה, ממקום אחר, מארבעת המינים שאנחנו אוגדים אותם יחד, לולב והדס וערבה, ומחזיקים יחד אתם גם את האתרוג, שארבעת המינים נמשלו לכל הסוגים שיש בישראל כידוע. וה' יעזור לנו, ונהיה באחדות אחד, ובאחדות שלנו יתיחד אתנו הקב"ה שהוא אחד, וישראל גוי אחד בארץ, יחד שמך בעולמך על עם מקדשי שמך, ויגלינו יחד, ויבנה לנו בית מקדשנו במהרה בימינו, אמן.

פירות נוי

פרשת ויקהל – פקודי – פרשת החודש

מאת יצחק בירך דסקל

לעילוי נשמת אמי מורתי האשה הצדקנית

מרת גאולה דסקל ע"ה

בת הרב המחבר "גינת נוי"

תשפ"ג, גליון מס' לד טל: 03-5740046 מייל: y.b.daskal@gmail.com כל הזכויות שמורות ©

מה בפרשה?

- א. פרשת ויקהל פקודי מסיימת את ספר שמות, ומבואר בה את כל עשיית המשכן ובגדי כהונה. אף על פי שאין לנו היום את כל זה, אבל אנו מתפללים בכל יום שנזכה לזה, במהרה בימינו.
- ב. זאת ועוד, כי בעוונותינו לא נבנה בית המקדש, כמו שדרשו חז"ל על הפסוק אלא פקודי המשכן משכן העדות "המשכן משכן - שני פעמים, רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנין על עונותיהן של ישראל".
- ג. כשאדם לווה מחבר כסף, הוא נותן ערבון-משכון תמורת הכסף עד לפרעון החוב, כך בורא עולם לקח מאתנו את המשכן בבית ראשון ובית שני, עד שנפרע את חובתינו אליו ונחזור בתשובה, וכל דור שלא נבנה הבית, הוא בעוונותינו הרבים.
- ד. מכל כלי המשכן המובחר שבהם הוא ארון העדות, שהיה בקודש הקדשים, ועליו בלבד נאמר שעשה אותו בצלאל. נשאלת השאלה, מדוע דוקא אותו עשה בצלאל, והרי ציוה ה' על בצלאל לעשות את כל כלי המשכן.
- ה. מבאר ה"משך חכמה" שהארון הוא היחיד שאי אפשר לעשות עוד ארון, כיון שאין ארון בלי לוחות הברית, וכאשר גנזו את הלוחות עם הארון, לא היה אפשר לעשות עוד ארון, לכן רק בצלאל עשה אותו, כי שאר הכלים נעשים אחרי כן על ידי בעלי מלאכה בבית ראשון ושני.
- ו. עוד דבר נפלא אומר ה"משך חכמה", דבארון היו כרובים, ומאוד מאוד הרחיקה התורה כל דמות וצלם, שלא יהיה כל מחשבה של עבודה זרה, לכן הקפיד ה' שרק בצלאל יעשה את הארון, כיון שאבי אביו נהרג על ידי ישראל, כשמחה על מעשה העגל, ובצלאל חונך חינוך מיוחד מהבית, להרחיק כל קירבה לדמות וצלם, לכן רק בצלאל היה יכול לעשות את הארון בלא חשש שיכנס בלבו מחשבות זרות על דמות הכרובים.

שבת שלום ומבורך, ידידכם יצחק בירך